Після закінчення матчу довго не міг зібратися з думками і оговтатись від гри «Динамівців» . Мій прогноз 1:2 цілком виправдався, але виправдався за сумою двох матчів, а ніяк не за вчорашньою грою. Хотілося радіти, що «Динамо» у 1/4, але радість чомусь не приходила. Тішила вона у цей час якихось «бухарів» під вікнами, які уявляли, що вони на шоу «Україна має таланти».

А я продовжував ходити по кімнаті з важкістю на моєму доброзичливому серці. Можливо тому, що сподівався на яскравий футбол від улюбленої команди, очікував неймовірного захоплення від гострих атак «Динамо», вірив у свій прогноз. І ще багато інших факторів, через які так хотілось покричати (в прямому розумінні цього слова). Хотілось так кричати, щоб дружина знову лаялась в мою сторону, щоб син стрибав, бо так робить тато. Та все було не так, як планувалось.

Перших 4 хв. у мене ледве серце не зупинилось, воно то пришвидшувало темп биття, то стихало, і я вже прислухався, чи воно ще б'ється. І якби не «феєрична» гра хлопця негроїдної раси Балотеллі, то хто зна які б відчуття залишились від цього матчу. Він як мінімум у трьох ігрових моментах виручив «Динамо». А після того як цей хлопчина захотів «полоскотати» шипами груди Попову, арбітр матчу не зрозумів такої «люб'язності» і відправив Балотеллі у роздягальню, засвітивши червоного «ліхтаря» перед очима цього стрибунця.

В голові майнула думка, ще б двох – і гра піде. Та гра не йшла. Можливо в задумах «Динамо» було втримати 0:0, ну все можливо. Дуже вже кволо виглядали атаки динамівців: чи то не хотіли, чи то не могли. Явно було видно, що не встигають наші хлопці добігати до м'яча. А коли все ж вони отримували м'яч і переходили на половину суперника, з'являлись сподівання, що зараз Ярмоля чи досвідчений Шева засмутять стадіон в Манчестері. Та все ніяк, та все ніяк.

«Мансіті» хоч і в меншості, та змушені були бігти в перед. А що їм залишалось? І не зважаючи на різні там скептичні висловлювання, що ніби то це не престижно і не потрібно, вони хотіли перемоги. Що їм завадило? На мою думку, вилучення Балотеллі, десь воно зламало дух і відібрало гостроту. Хоча тієї ж таки гостроти вистачало, але вже трішки «тупішої».

А останні 30 хв. я провів у конференційному зв'язку зі своїм батьком по телефону, який в цей момент не мав змоги дивитись даний матч, бо знаходився за кордоном. До речі, саме мій батько навчив мене любити «Динамо» і так пристрасно вболівати за своїх.

Після фінального свистка полегшало у грудях. Положив слухавку і випустив пару через вуха. У мене залишились двоякі відчуття від футболу. Як я уже писав, ми у 1/4, а з іншої сторони – ми геть не вміємо грати. Що ж буде далі?

Поживемо побачимо. Вам, читачам 11на11, бажаю перемог. Щоб перемоги були яскравими, і ці перемоги були у кожній життєві ситуації, яка вимагає боротьби.

Володимир Гонгалюк, спеціально для 11 na11. com